

PRASKOT

Trampský Čtvrtletník – Zima 2005/06 – s humorem i vážně

.....*praská dřevo do kytary tonů, hoří oheň kamarád.....jednou budem vzpomínat.....*

Tak ano.....budeme vzpomínat....

a protože se nám blíží jaro, tak dnes jednu vzpomínku na Vítání Jara na Nitinatu v roce 1992

FO - PA

Tak jsem vám byl na Vítání Jara, bez problémů pustila mně stará,
ona si prej doma radši, uštrikovat punčocháče stačí,
že prej, ty červený, ty co měla ráda, zapoměla v kempru jakýhosi kamaráda.
Přemýšlel jsem – kterýho pak asi, ale nač si kazit venku dobrý časy?
Pivo chutná, písne znějí, veselit se všichni chtějí.

Jeden den nám skráplo maličko, druhý den nás navštívilo sluníčko.
A to slunko mocnou sílu mělo, v kemprech jarním úklidem to vřelo.
Tu pojednou uším nevěřím, když podivný dotaz z kempru uslyším -
“Čípak v tomhle byly nožky?”
Můj ty Bože, to jsou punčocháče mojí Božky,
ale raději držím jazyk za zuby, než přivodit nějaké ostudy.

Musím Božce zvednout morálku, pěkně doma, ne teď na dálku.
A tak rovnou, hnedle ve dveřích, začnu správně chlapsky láteřit !!!
Božka kouká – pěkně jsem ji překvapil.....
“Ale jdi ty, povídku” – zahrává to do autu – “copak neznáš svoji storku?
Stala se mi potíž malá, já se jenom převlíkala, ani nevím čí ten kempr byl”.

Jenže my, co jsme to viděli, tak jsme taky věděli.....no, já nevím jestli můžu,
ale ten kempr byl Alešův.....



ĀDĪKU – KRAKONOŠKU,

Věřím, že to Trampské Nebe má i ten malý lejček "Pimainus", kde jsi mě učil, jak si chytit pstroužka, mojego prvního v Kanadě, kde jsi mě po prvé vysvětlil, že to nehouká v dáli vlak, ale že je to hlas lůna a kde jsi mě i mojí dceři dokázal, že kamarády člověk potká i v cizí zemi.

Věř mi, že mě dlouho mrzelo, že jsem se předčasně zbavila mojego prvního auta v Kanadě - Pontiac - které jsi mi z nezištného kamarádství přenechal téměř zadarmo. Sloužilo dlouho, ale jsem ráda, že dobré vztahy mezi námi vydržely mnohem déle, v podstatě až do konce.

Bezpečnou cestu Tvému Spiritu, která začala 14. ledna 2006, do věčného Trampského Ráje, sype hezkými vzpomínkami - i na poslední společný vandr po řece Teslinu, kde jsi nám zapálil svůj poslední kamarádský táborák Dana - Tulačka



Zůstáváš zapsán v mnoha srdcích..... my nezapomenem.....

Písničku 'Trať Rocky Mountain High' složil náš kamarád, bývalý šerif calgarských, Ludvík Raichl, zvaný Dan nebo Dudlík. Dan má dobrý muzikální základ z konzervatoře, ale trampské písničky zůstává věrný do dnešních dnů. Jeho trampský původ: pochází z Plzně, kde byl velice činný v osadě "Bumbej".

Osobně jsem Dana poznala nejvíce v Brně, kde sloužil na vojně a kde se v jejich vojenské kuchyni pekl velice dobrý chleba, kterým Dan častoval moji a Godyho domácnost v době jeho kamarádských návštěv u nás. Naše kamarádství se upevnilo ještě víc společným setkáním na Rejvízu v Jeseníkách, kam Dan za námi jednou přivedl celou osadu. A jak to bývalo zvykem, večer se zpívalo i v hospodě, zprvu pro potěchu i místních, ale už ani nevím, jak se to semlelo, později na nás místní vožralkové pošvali celou dědinu a tak jsme před zástupem vidlí, cepů a bůhví čeho ještě, museli utéci za dědinu kamsi do stodoly a náš věčný kamarád soumrak skryl naše stopy až do rána, než nás mlíkař, který přišel dojit krávy ve vedlejší chlívě, vyhnal. Jaké bylo moje překvapení, že jsem se s Danem po létech setkala i tady v Kanadě. Momentálně si Dan hojí srdíčko, které dosto zabrat díky těm chemikáliím a dalším svinstvům, která jsou v naší potravě ke konzumaci na trhu. Dan měl tentokrát opravdu strážného andělíčka u sebe, když se mu při hraní tenisu srdce úplně zastavilo a štěstí, že rychlý zásah kamarádů a lékařské pomoci nám ho vrátili do života. A tak přeji ještě dlouhý čas jeho muzikálnímu umění a chvílek mezi námi.
D – T

Rocky Mountain High

Nad hlavou z jisker závoj máš, asfaltovějch pražců dech, to znáš.
Míli po míli tu trať Rocky Mountain High na uhláku hoboos dobře znaj.
Píšťaly do roklí vyzvání, jak kojotů teskný volání, zvonce zvoněj,
pražce klepou v rytmu bez tónů, nad tebou hvězdy místo neonů.

Ref.: Tou tratí vlaky neznaj míle, maj koleje, co nikam nevedou,
jen pár bláznů, co maj bludný cíle,
Rocky Mountain High dál před sebou.

Kus igelitu, co tě přikrejvá a pod hlavou deka děravá.
V kapsách místo prachů písek, čelo vod sazí, vpředu další prázdný nádraží.
Ty, kdo máš v očích dálky dlouhejch cest, nebudeš chtít z toho vlaku slézt,
Skončíš jak ti blázni, co v něm vyměnili svět,
Rocky Mountain High nevrátí se zpět.

Ref.: Tou tratí vlaky neznaj míle, maj koleje, co nikam nevedou.
Jen pár bláznů, co maj bludný cíle,
Rocky Mountain High dál před sebou,

Rocky Mountain High dál před sebou.....
Rocky Mountain High dál před sebou.....

Trať Rocky Mountain High

© 1997 BierBerry Exchange

Hudba a text: Dan Dudlík

Allegretto

The musical score is written in G major (one sharp) and 3/4 time. It includes guitar chords (Hmi, A, D, Emi, H7, G, F#7) and lyrics in Czech. The score is divided into several systems, each with a guitar line and a vocal line. The lyrics are as follows:

1. Nad hla - vou z jis - ker zá - voj más, as - fal - to - vejch praž - ců dech, to znáš.
i - ge - lí - tu, co tě při - krej - vá, a pod hla - vou de - ka dě - ra - vá.

Mí - lí po mí - lí tu trať Roc - ky Moun - tain High na u - hlá - ku ho - boes dob - ře znaj.
V kap - sáčích mís - to pra - chů pí - sek, če - lo vod sa - zi, vpře - du dál - ší prázd - ný ná - dra - ží. Ty,

Piš - řa - ly do rok - lí vy - zvá - ní jak ko - jo - tů tesk - ný vo - lá - ní,
kdo máš v o - čích dál - ky dlou - hejch cest, ne - bu - deš chtít z to - ho vla - ku slézt.

zvon - ce zvo - něj, praž - cc klc - pou v ryt - mu bez tó - nu, nad te - bou hvěz - dy mís - to ne - ó - nů.
skon - číš jak ti bláz - ní, co něm vy - mě - ni - li svět, Roc - ky Moun - tain High ne - vrá - tí zpět.

Ref.: Tou tra - tí vla - ky ne - znaj mí - lc, — maj ko - le - je, co ni - kam ne - ve - dou. —

Jen pár bláz - nů, co maj blud - ný cí - le, — Roc - ky Moun - tain High dál před se - bou.

1. 2. G F#7 Hmi G F#7 Hmi Fine
2. Kus Roc - ky Moun - tain High dál před se - bou, Rit. Roc - ky Moun - tain High dál před se - bou.

Písničku do not, pro ty hudebně nadané, stvořil náš kamarád Medvěd z Edmontonu.



Tyto dvě fotky a pár řádků o tom, jak se vandruje i v zimě v Česku, mně poslala, mnohého z nás kamarádka už od mládí, Lilka, žijící ve Švýcarsku, ale stále se vracějící na stará místa naší domoviny v údolích moravských říček.

Lilka zpívá písničky našeho tramského mládí stejně dobře jako ty písně novější a její muzikální zaměření, hlasem i srdcem, se pojí většinou k bluegrassu. Je aktivní i tady za oceánem. Jen je trošku smutné, že svoji nejlepší kamarádku, kytaru, už do svých rukou vzít nemůže vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu, který nejvíce postihl dlaně a prsty. Už aby ti naši medikální vynálezci našli také něco pro její kondici. Tenhle prostý muzikální človíček by si to určitě zaloužil.

Napsala nám o 33. Peginově memoriálu z 8. ledna 2006

Rok se s rokem sešel a zase jsme se tradičně sešli na Oslavce pod Ketkovákem, abychom uctili památku Peginovi smrti a i těch ostatních jmen kamarádů, která za ta léta přibyla k Peginově jménu na skalce.

Letos pěkně mrzlo a byla spousta sněhu, ale ani ledové počasí neodradilo pár stovek kamarádek a kamarádů všech generací, aby jsme zavzpomínali, pozdravili se v Novém Roce a vyměnili si Novoročenky. Nejbolestivější byla vzpomínka na Lucana, který zde s námi ještě vloni naposled na chvíli pobyl.....

V 10 ráno byl zapálen symbolický ohýnek, Pipin se chytl slova a pak se ještě dlouho hrálo, štěbetalo a vzpomínalo. Mráz většinu účastníků brzy zahnal do okolních chat a hospod, ale nás pár skalních zbylo a rozešli jsme se až v odpoleních hodinách.

Já šla do Ketkovic. Nahoru ve vysokém sněhu to šlo ještě hůř než dolů. V hospodě bylo plno, ne sice tak narváno jako vloni, ale hučelo to tam jako v úlu a hráli hlavně Zbýšovští Roweři.

Z Mokova dobrého úmyslu, jet co nejdříve zpátky, brzy sešlo. Vydrželi jsme zpívat do večera.

Po cestě do Brna se naše malá sestava, Moka, Jára, Majka, Stáňa a já stavila ještě v hospůdce v Zastávce u Brna, kde hráli ti vytrvalci, kteří odcházeli od ohýnku poslední. Od tam se nám domů už vůbec nechtělo. Muzika byla výborná, ale s nastávajícím večerem houstl cigaretový dým a z alkoholového opojení přibývalo i hluku a tak, i když ještě pořád rozjaření, raději jsme odjeli už do Brna. Snad se tam za rok zase všichni sejdeme.

Ahoj Lilka

Já mohu jen dodat, že tady u nás v Kanadě jsou zimní vandry téměř nemožné, zasněžená či jen mokrá divočina se pro nás, člověčinu, uzavře dočista. Snad jen to lyžování ještě zbývá. A tak vám trošičku, a nejen tu dostupnou přírodu, ale i ty tramské zpěvanky, závidíme. Nebo né? D-T

A taky jsem vám slíbila, že dám vědět zda se mi podařilo sehnat, dnes už vzácné dílko Ernesta Thompsona Setona "Cesta životem a přírodou". Podařilo se mi – v pražském antikvariátu. Koupila jsem všechny zbylé exempláře, bylo jich, bohužel, jenom pět. Ale když se najde dost zájemců, nechám tuto pozoruhodnou knihu na vlastní náklady vytisknout tady v Kanadě a cenu spočítám jen za vydání. I na tohle máte moje trampské slovo a věřte mi, že každý kdo si sám prošel životem a přírodou, bude tuto knihu číst jedním dechem. Jen tak mimochodem, Ernest Seton byl tvůrcem první encyklopedie ptáků v Severní Americe.

Dnes jen úvodní slova vypsaná z knihy :

Životní cesta proslulého přírodovědce, malíře a spisovatele byla skutečně pozoruhodná. Z autobiografického Setonova vyprávění, vlastně jeho posledního a poměrně neznámého díla, vyzařuje velká životní síla a hluboká moudrost dlouhého a plodného života. Dominantou celé knihy je nadšená láska k živé přírodě. Autentičnost osobního prožitku, důkladnost a záliba v detailu spojená se snahou poznávat nové, dodávají vyprávění neopakovatelný půvab. Formování Setonovy osobnosti sledujeme v autorových vzpomínkách od nejtělejšího dětství až do doby vyzrálého stáří. Jeho životní osudy byly pestré. Narodil se v Anglii, ale brzy se z něho stal naturalizovaný Kanadčan. Byl vždy výtečným studentem, ale dovedl žít i životem zálesáka, zkoušel farmařit na zabrané půdě nebo zase žít v New Yorku. Zcela bez prostředků se zde dokázal uchytit a prosadit. V Paříži mezi význačnými malíři získává první cenu za svůj obraz "Spící vlk". Stejně dobře zapadl mezi kovboje amerického západu. Stále však zůstává vyznavačem přirozeného způsobu života, úzce spjatého s přírodou. Vážil si moudrosti indiánů a byl i jejich odhodlaným zastáncem. Julia Mossová – Setonová, druhá Setonova manželka se stala jeho nejbližší spolupracovnicí při budování vesničky "Seton Village" na indiánském západě. E.T. Seton navštívil o vánocích 1936 i naše hlavní město Prahu. Ve věku 86 let umírá. V den jeho stých narozenin vzlétlo malé letadélko nad krajinu, kde byla založena Seton Village a členové jeho rodiny zde pietně rozptýlili Setonův popel.

Knihy byla vydána v Praze 1977 a to jen 35 000 výtisků a přeložena Miroslavem Vavrdou Edice Cesty Orbis, Cesty za Dobrodružstvím, Cesty za Poznáním, Cesty za Romantikou.



Slíbené kuchaření v přírodě

Na guláš pro hodně trampů je zapotřebí nejdříve velký kotel, nejlépe takový jaký má náš kamarád Ríša, z kovového sudu na pivo i s poklicí, kterou si Ríša vyrobil sám z deklu na větší kolo od auta. Aby bylo na co jej zavěsit, tak řetěz, 3 dostatečně dlouhé kulatiny a samozřejmě šikovné ruce kamarádů, co to monstrum dají dohromady nad oheň, o který je nutno se starat tak, aby teplota v kotli, pokud možno, byla stálá. Ti, co se o tuto nelehkou přípravu starají, si zaslouží být odměněni čumilama pivním mokem.

Maso je nejlépe nakrájet na kostky, jen mírně osolit a naložit do oleje s česnekem už doma, tak asi 2 dny před odjezdem do lesa. Vloni jsem osobně o tuto přípravu a dodání masa v menších dávkách, požádala každého, kdo chtěl přispět. Kotel byl skoro vrchovatý. I cibuli, tak asi 5 až 8 kg, jsem již doma předem podusila, aby se zkrátila doba čekání na známou pochoutku a aby se při čekání pivo nevypilo, aby zbylo i po guláši. Z vlastní zkušenosti nedoporučuji míchat divočinu (možná jen z mladších zvířat) s konzumním masem, ať se vám půlka nerozvaří a druhou nemusíte žvýkat jako Eskymáci.

Cibule i maso se zaraz vysype do předem vyhřátého kotle, promíchá, zatím bez dalších pochutin, protože ty způsobují připalování zrovna jako maso ještě trochu zmrzlé, zakryje pokličkou a nechá dusit ve vlastní šťávě, asi tak hodinu do dalšího míchání. Zatím nemusíte míchat často, naopak, čím méně pokličku zvedáte, tím je maso dříve měkčí. Jen nezapomínat na oheň, přikládat přiměřeně, aby v kotli jen mírně bublalo. Třeba se vám přihlásí dobrovolník jako hlavní topič, který se tohoto velice zodpovědného úkolu ujme. My měli topiče úplně nejlepšího. Pálko nechtěl ani vystřídat a že když si to dřevo nasekal, tak si jej prý i spálí...a bolo. Takovej celkem malej kluk, ale neuvěřitelně neúnavej, že by si mnozí hromotluci z něj mohli vzít příklad.

Chcete-li si guláš vylepšit, můžete po první hodině přidat i na drobno nakrájený špek, ale zase jen přiměřeně, aby jste nepřebili chuť masa. Do toho našeho obrovského kotle tak asi 1a půl až 2 kg, ne víc. Přibližně po další hodině, pokud už masíčko začalo měknout, jej zasypete sladkou mletou paprikou s troškou papriky pálivé a můžete přidat i nakládanou pálivou papriku (Hot Banana Peper). Je to lepší varianta než černý pepř, který ledvinám a žlučníku vůbec nesvědčí. Zase necháte ještě pořád dusit, jen mírně, ale už ne tak dlouho a mícháte častěji. My jsme pak ještě přidali, místo vody, 5 kilových konzerv rozmačkaných (stewing) rajčat a asi 3 kg na nudličky nakrájených syrových červených nebo žlutých paprik (ne zelených, ty mají úplně jinou chuť). A teprve téměř na konec dochucujete solí, majoránkou a je-li potřeba, tak i česnekem. Mylně se domnívá každý, kdo si myslí, že guláš vylepší přidáním piva. To je lepší si schovat až po. Při vaření alkohol vyprchá a zbude mírná hořkost po chmelu. Mouku nebo chleba na zahuštění, já osobně, vůbec nepoužívám, sráží chuť a guláš je dostatečně zahuštěný rozvařenou cibulí a je mňam...mňam...mňam.....

Ten, kdo bude mít za úkol přinést majoránku, ať si dá pozor a nepřinese místo ní bazilku jako já - ale když se k tomu nepřízná předem, guláš i tak bude chutnat všem, jen bude v italském stylu, což jsme přežili všichni.

Brzy zavřeme vrátka zimě a tak se jistě všichni těšíme, až nás zase příroda pojme v náruč svou. První větší setkání, nás trampovníků ze západní Kanady, bude na Velikonoce, opět na Ostrově.

19. až 22. května, pro velký loňský úspěch, zopakujeme Táborák Kamarádství, pravděpodobně zase na Squamish River. Jakákoliv případná změna bude včas oznámena. Většina z nás cestu zná, a kdo ne, poptejte se svých kamarádů, nebo zavolejte do redakce.

Vítaný je každý, kdo ve svém srdci odkaz kamarádství nosí a kdo má dobrou vůli nechat doma vše, co k ohni a do společného tábora nepatří. Už nejsme nejmladší a život je vopravdu krátký. Ať raději znějí písně, chutná pivečko, kořalička, gulášek a od smíchu nás bolí čelist i břicho ještě dlouho potom.

Pro anglicky znající to řeknu asi takhle:

***The incidents, problems, gossips and even affairs are like the spices of our lives.
If it becomes too much, we may solve it with understanding,
humour, intelligence, glamour and class,
or
we may prevent it with self-control, good friendship, thoughtfulness
and good attitude.
Please remember, never was anything solved by rudeness, arrogance and
ignorance.***

Pro všechny vyznavače svobody v trampingu, ať jednotlivců či osadních členů, plánuji nechat udělat nášivky "Liberty Tramping". Každý, kdo chce zastávat tuhle svobodomyšlnost, přihlaste se, ať vím kolik kusů objednat. Cena bude jen za práci a případné poštovné.

Máte-li někdo dobrou myšlenku na jednoduchý grafický námět kruhové nášivky, bude to s povděkem vítáno. Velikost: asi jako nášivka z expedice Teslin v loňském roce, průměr kruhu maximálně 8 cm. Malá nápovědajak letokruhy na kanadských sosnách.....

Tímhle se i já z redakce Praskotu loučím se zimním obdobím a vám všem, kdo jste si Praskot oblíbili a i těm, kdo jej čtou jen ze zvědavosti, přeji nejen si užít tepla jarního sluníčka, ale i to, co by vám přál váš nejlepší přítel, kamarád.

Za Liberty Tramping Dana – Tulačka - Toulavá

Kontakt – tel.: 605-552-6964 e-mail zdanat@shaw.ca Canada